

— Ik zal je meenemen, zei hij, maar je moet mij gehoorzamen. Zijn gevoel van verantwoordelijkheid was geweldig.

Ze knikte haastig. — Ik beloof het.

De jongen in den boeier staarde haar nog steeds aan.

De zon stond in het midden van haar baan, toen ze de open zee in voeren. Ze hadden oponthoud gehad bij het vertrek; het touwwerk van de boot moest nog worden nagezien, en Frans was opnieuw gaan fourageeren. En doordat onderhand het gunstig getij verliep, hadden ze zich den Waterweg laten uitslepen. Daarna had ze Frans moeten helpen met het opzetten van het tuig. En toen stond ze langen tijd tegen den mast geleund, zwigend, maar zonder veel gedachten. De wind blies krachtig in het zeil, regelmatig sloegen de golven tegen den ronden boeg. Ina voelde den wind als nooit eerder in haar leven: een macht, die haar voortdreef, die zonder zelfbewustzijn, blindelings, aanstuwde en niet afliet. De wind is iets verschrikkelijks, dacht ze. — Langzamerhand werd ze door en door koud, ze voelde het bloed wegtrekken uit haar wangen — toen liepen er rillingen over haar rug, en haar borst leek te verstijven. Maar ze bleef nog staan, omdat ze in deze groote eenzaamheid Frans niet dorst te zien, zoo dicht bij, sturend de boot waarop zij stond.

Eindelijk riep hij haar, en moest ze zich wel omdraaien. Ze zag, ver weg, een dunne, witte streep: de branding, en daarboven, wazig, grijs en blond, de duinenrij. Dan deed ze twee stappen naar hem toe, voelde dat het daar milder was. De zon scheen op haar, en ze was gedeeltelijk buiten den wind.

— Ik ben koud geworden, zei ze.

Hij lette daar op niet, vroeg: Wat heb je aan je ouders geschreven?

Hij had den brief gepost, dien ze met potlood gekrabbeld had, op 't allerlaatst.

Ze dacht even na. — Nou, dat ik voor een poosje weg ging, en ze niet ongerust moesten zijn; ik zou schrijven als ik goed en wel was aangekomen.

— Dus je hebt mijn naam niet genoemd?

Ze boog haar hoofd. — Neen, dat had je toch gezegd.

— En zullen ze niets vermoeden?

— Dat denk ik niet.

Langzaam zei hij: Er zijn toch menschen, die je er verdriet mee doet, je bent geen wees, zooals ik.

Ze kneep haar handen samen, wilde niet hardop zeggen: ze hebben mij eerst verdriet gedaan.

Maar hij ging voort: Je vader vooral, en die heeft niets geen schuld. Ik heb hem altijd graag gemoogd; hij is stil, — erg bescheiden, maar een ontwikkeld man. — Hij sprak nu meer tot zichzelf dan tot haar. Het woord „ontwikkeld” leek hem niet heelemaal goed gekozen, en hij